

A HALÁL
MARLOW-BAN
JÁR

ROBERT THOROGOOD

A HALÁL MARLOW-BAN JÁR

ROBERT THOROGOOD

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Robert Thorogood: *Death Comes to Marlow*
First published in Great Britain in 2023 by HQ,
an imprint of HarperCollins Publishers Ltd.

This edition is made by agreement with Johnson & Alcock Ltd.

Fordította
Svoboda Róbert

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Charlotte Phillips

ISBN 978-963-636-825-8

Minden jog fenntartva

Copyright © Robert Thorogood 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Svoboda Róbert 2026

Jack Thomasnak
(1941–2021)

Első fejezet

Az előző nyár izgalmai után Mrs. Judith Potts a telet azal töltötte, hogy visszatért zárkózottabb életritmusához. Későn kelt, tévézett egy kicsit, pasziánszozott, elment sétálni, amikor kedve szottyant hozzá, ami őszintén szólva nem fordult elő túl gyakran, és gondoskodott arról, hogy mindennap legyen ideje összeállítani fogós keresztretjtvényeit az újságok részére.

Amikor a karácsonyi kivilágítás fényei megvillantak a főutcán, ő – ahogy azt minden évben tette – csendben távol tartotta magát az ünnepi hangulattól. Nem mintha ellenezte volna a karácsonyt. Távol állt tőle. Inkább arról volt szó, hogy úgy érezte, az ünnep másoké, főleg a kisgyerekes szülőké és az olyan családoké, akik ragaszkodnak a kieroszakolt vidámsághoz.

És bár a karácsony kissé megerőltető volt, a karácsony és a szilveszter közötti hét pedig a döbbenetes nem létezés jegyében telt, Judith tudta, hogy a január az övé. Majdnem ez volt a kedvenc hónapja. Januárban senki nem kérte meg

semmire. Nem is hívták sehova. Teljesen fel tudott töltekezni, és számvetést tarthatott.

És persze úszhatott a folyóban.

Az, hogy tél volt, nem rettentette el Judithot a szinte mindennapos megmártózásoktól a Temzében. Ebben az évszakban az úszásai szükségszerűen rövidek voltak, de sosem szalasztotta el a lehetőséget, hogy eggyé váljon a természettel, és imádta a bizsergető érzést a bőrén, ami a nap hátralevő részében is megmaradt. Különösen akkor szeretett úszni, amikor egy problémát kellett átgondolnia, emiatt volt a Temzében ezen a januári reggelen is.

Egy rejtélyt próbált megoldani.

Aznap reggel kezdődött, amikor megvette a *Marlow Szabad Sajtó* heti számát. Január eleje lévén, az újság a szokásosnál is jobban híján volt híreknek, a vezércikk egy helyi postaláda megrázó megszüntetéséről szólt, de Judith úgyis a rejtélyes keresztretvénynek örült a legjobban. Sosem tartott neki sokáig megfejteni, az utalások tisztasága nagy meglepedésére szolgált. Aznap reggel sem volt másképp. De amint befejezte, és szemügre vette a kész rácsot, az ösztöne azt súgta, hogy valami nem stimmel a válaszaival. A tudatalattija mondani akart neki valamit, de nem igazán tudott rájönni, hogy mi az. Judith utálta az elvarratlan szálakat. Úgy gondolta, minden rejtélyt meg kellett fejteni, ezért is döntött úgy, hogy jó alaposan átgondolja a délelőtti úszása során.

És mivel a keresztretvényen törte a fejét, ahelyett, hogy a környezetére figyelt volna, véletlenül verekedésbe keveredett egy hattyúval.

Nem állt szándékában, ahogy ezt aznap később el is mondta a két barátjának, Becksnek és Suzie-nak. Még csak nem is az ő hibája volt, amennyire meg tudta állapítani. Az egészről egy döglött kacsá tehetett, ami a folyó közepén fejjel lefelé lebegett a vízben, és elsőre egyáltalán nem is nézett ki kacsának. Judith azt hitte, két narancssárga gallyacska felé úszik, ami kiáll a vízből. De ahogy közelebb úszott, meglátta a fehér testet is, a víz alá merült nyakat és fejet, mire pánikba esve kezdett tempózni a folyópart irányába, hogy minél messzebb kerüljön tőle.

Eközben akaratlanul egy anyahattyú és a fiókái közé úszott. Január lévén a fiókák már majdnem teljesen kifejlettek voltak, az anyjuk mégis felágaskodott, és sziszegni kezdett, a feszítvolsága nagyobb volt, mint Judith magasága. Judith egy pillanatra elgondolkodott, hogy vajon a szárnyak közé jutva elkaphatja-e a hattyú nyakát, hogy legyűrje. De ahogy szinte mindenki más is, aki az Egyesült Királyságban nevelkedett, tudta, hogy a hattyú „eltörheti az ember karját”, és úgy vélte, nem nyújtana túl épületes látványt egy anyaszült meztelen hetvennyolc éves nő, ahogy egy hattyúval birkózik.

Ugyanis ez volt a másik probléma. Mint mindig, amikor úszni indult a kertje végében lévő csónakházból, Judith ezúttal sem viselt fürdőruhát. Még szép, hogy nem viselt. Az csak egy nedves, nyirkos ruhadarab, ami rátapad az ember testére, és tönkreteszi az igazi szabadság érzését, amit az úszás adhat.

A hattyú feje rémisztő sziszegés közepette előrekapódott, és Judith rádöbrent, hogy ki kell jutnia a vízből, még-

hozzá gyorsan. Azt legalább tudta, hogy a folyó egyik kanyarában van, ahol ritkán állt meg bárki is.

Sajnos épp a félreeső jellege miatt kötődött ehhez a helyhez annyi boldog emléke Ian Barnesnak. Ian Marlowban nőtt fel, évekkal ezelőtt elköltözött, de el akarta hozni ide a feleségét, Mandie-t és a két gyereküket, hogy megmutassa nekik néhány kedves gyerekkori helyét. Köztük volt ez az elragadó hely a folyó mentén, ahol oly sok boldog napot töltött madármegfigyeléssel.

Épp amikor Ian megmutatta azt a farönköt, ahol egyszer nem egy, hanem két jégmadarat látott, egy meztelen hetvennyolc éves asszony mászott ki a folyóból az ő és családja szeme láttára. A nő futva megtett pár lépést a parton, miközben a teste bámulatosan rezgett, majd vidáman oda-integedett nekik, miközben a lábát maga alá húzva, jókora csobbanással „seggest” ugrott a vízbe.

Amint újra feljött a felszínre, Judith örömteli „há!” felkiáltást hallatott. Természetesen teljesen ledöbbsent, hogy más emberek közelségében találta magát meztelenül, de úgy döntött, akkor már stílusosan kezeli a dolgot, és integet a családnak, majd visszaugrik a folyóba, hogy aztán *igazán* legyen miről beszélniük. Ez volt az ő ajándéka számukra.

Judith képtelen volt abbahagyni a vigyorgást, miközben hazafelé sodródott az árral, már rég meg is feledkezett a *Marlow Szabad Sajtó* keresztretjvényéről. Újra és újra felidézte magában, milyen arcot vágott az a szegény család. A visszafogott elszörnyedésükön még hónapokig fog nevetni.

De Judith a döglött kacsával és a nagyon is eleven hatytyúval megesett incidens miatt ért vissza a megszokottnál

jóval hamarabb a kertje végében lévő csónakházba. Ebből következett, hogy amint felvette a szürke gyapjúköntösét, és visszasurrant iparművészeti stílusú kúriájába, épp időben érkezett, hogy meghallja a telefoncsörgést. Felvette a kagylót, és egy mogorva férfihang érdeklődött, hogy Mrs. Judith Pottsszal beszél-e.

– Én vagyok – felelte.

– Sir Peter Bailey vagyok – mondta az illető olyan hangon, amivel férfiakat lehetett volna csatára buzdítani. – Még nem találkoztunk személyesen, de szeretnék kérni egy szívességet. Tudja, holnap megnősülök.

– Gratulálok – válaszolta Judith, miközben látta, hogy a tűz továbbra is ég a kandalló rácsa mögött. Ennek ellenére libabőrös volt, a lába fázott a parkettán, így közelebb ment, és leült a kedvenc foteljébe, hogy az izzó parázs felmelegítse.

– Az a helyzet, hogy ma délután tartok egy italpartit kisebb ünneplés gyanánt, és szeretném, ha eljönne.

Judith nem is értette. Sir Peter az egyik legelőkelőbb marlow-i család feje volt. Mit jelentsen ez a hirtelen meghívás?

– Nem túl formális esemény – folytatta a férfi. – Uraknak egyszerű öltöny, hölgyeknek ruha, ilyesmi. Őszintén szólva csak pár italról lenne szó kettő, fél három körül. És kérem, öltözzön melegen. Az előrejelzés szerint tiszta lesz az égbolt, de attól még hideg. Tudja, hol lakom?

Judith tudta, hol lakik Sir Peter. Marlow-ban mindenki tudta. De kissé bosszantotta, hogy a férfi azt feltételezte, csak úgy otthagyt csapot-papot egyik pillanatról a másikra. Már voltak tervei aznap délutánra. A kandallónál pirított

teasüteményt akart enni szederlekvárral, amit a szombati élelmiszerpiacon vett. És talán elfogyasztott volna egy-két kupicával a házi készítésű kökényginből, amit a konyhában a mosogató alatt tartott különleges alkalmakra. Tulajdonképpen mi a fenéért akarna lemondani mindezekről, csak hogy elmenjen egy partira?

– Nagyon kedves öntől, de miért hív meg?

– Egyszerű okból. Úgy gondoltam, az esküvőm előtti nap remek alkalom lenne köszönetet mondani Marlow kulcsfontosságú embereinek. Tudja, a Rotarynak, a községi tanácsnak meg hasonlóknak. És igazán lenyűgözött, ahogy kiségitette a várost tavaly nyáron.

– Ó, értem. Szóval, tud erről?

– Mindenki tud arról, hogy segített a rendőrségnek megoldani azokat a rémes gyilkossági ügyeket.

– Remélem, nem számít arra, hogy valakit meggyilkolnak ma délután – mondta Judith kuncogva.

– Micsoda? – kérdezett vissza Sir Peter. – Természetesen nem. Hogy mondhat ilyet?

Judith kíváncsi lett. Érezte, hogy a megjegyzése valamilyen oknál fogva megrázta Sir Petert.

– Csak vicceltem – felelte.

– Nos, elég ízléstelen vicc volt.

– Csak akkor ízléstelen, ha valaki tényleg meghal.

– Itt senki sem félti az életét. Tényleg nem értem, hogy miért céloz erre. El akar jönni a partira, vagy sem?

Senki sem félti az életét? – gondolkodott el Judith. Milyen fura ilyet mondani. Miért lett Sir Peter hirtelen ennyire ideges? Judith ekkor úgy döntött, hogy a teasütemény és a kökénygin valamikor máskor kerül elfogyasztásra.

– Ezer örömmel elmegyek a partira – válaszolta végül.
– Jól van – mondta Sir Peter mogorván. – Délután találkozunk.

Amint befejezték a beszélgetést, Judith Becks Starling számát tárcsázta.

– Judith, várj egy pillanatot – szólalt meg Becks, amint felvette a telefont. – Colin, megtennéd, hogy kavargatod a rántást? Hogy vagy? – szólott újra a telefonba. – Bocsánat, nem tudok hosszan beszélgetni, elmegyünk itthonról ma délután – folytatta, és mielőtt Judith elmagyarázhatta volna, miért hívta fel, Beckset elragadták az események. – Sam, mire kell neked egy doboz gyufa? Semmi okod arra, hogy nálad legyen, mit csinálsz? Ó, istenem – mondta ismét a telefonba. – Sajnálom, de Chloe is hív. A fiújánál töltötte az éjszakát. Fel kell vennem. Bármi történhetett.

Becks letette, és Judithnak ekkor tűnt fel, hogy ő maga nem szólalt meg egyszer sem. Judith mosolygott magában. Becks a marlow-i lelkész felesége volt, egy nagyon kedves, Colin nevű férfit, akire valóban jellemző volt minden pozitív és negatív dolog is, amit a „kedves” szó magában hordoz. Bár azt tűzte ki életcéljául, hogy ő lesz a tökéletes London környéki háziasszony és anya, Becks nem ellenkezett, amikor tavaly Judith vonzaskörébe került, miután egy fegyveres kezdett gyilkolni Marlow-ban. Azóta a barátságuk csak megerősödött, még ha Becks aggódott is, hogy Judith pont az a fajta szabad szellemű, akiktől az anyja mindig is óvta. Judith pedig látta jól, hogy Becks mennyi energiát fordít arra, hogy kiszolgálja a családját és a közösségét, és azt kívánta, bárcsak a barátja a tehetségének legalább egytizedét a saját szükségletei kielégítésére fordítaná. De Becks sosem

fog megváltozni, Judith tudta jól. Részben ezért is kedvelte annyira a társaságát.

Judith egy másik számot tárcsázott. Miután párszor kicsöngött, Suzie Harris máris ott volt a vonalban.

– Csak nem a híres-nevezetes Judith Potts az? – kérdezte Suzie, Judith érzése szerint kissé színpadiasan.

Suzie egy határozottan jól szituált ötvenéves nő volt, Judith bandájának harmadik tagja.

– Bocsanat, hogy csak így a semmiből felhívlak – mondta Judith –, de azt hiszem, az imént volt egy nagyon furcsa beszélgetésem.

– Akkor mesélj nekünk róla!

– Hogy érted, hogy „nekünk”?

– Műsorban vagy, telefonáló. Úgyhogy jobb lesz, ha szépen fogalmazol – tette hozzá Suzie cinkosan nevetgélve.

Judith ereiben meghűlt a vér.

Miután előző évben meglegyintette a hírnév szele, Suzie-nak sikerült megcsípnie egy délelőtti műsorvezetői állást a helyi rádióállomásnál, a Marlow FM-nél. Suzie zenét játszott le, betelefonálókkal beszélte meg az aznapi égető fontosságú ügyeket, és minden lehetőséget megragadott, hogy reklámozza a kutyasétáltatói és kutyaszitteri vállalkozását úgy, hogy azzal nagyjából az összes műsorsugárzási szabályt megszegte. De hát, ahogy Suzie fogalmazott, ő egy egyedülálló anya, bár a lányai rég kirepültek a fészekből, és mindig is ügyeskednie kell, hogy boldogulni tudjon. Nem fog lemondani az ingyenreklám lehetőségéről.

– Te ezt most közvetíted? – kérdezte Judith.

– Mindig boldogan fogadom a hívásodat, Judith.

Volt valami fennhéjázó abban, ahogy Suzie ezt mondta, és amitől Judith egy pillanatra elhallgatott. Úgy látta, Suzie-t túlzottan is magával ragadta a hírességstátusz, amire nemrég tett szert, de ezt majd máskor megbeszéljük.

– Suzie, igazán nem kellene a hozzád intézett hívásaimat az egész városnak közvetíteni. Mindegy, mikor ér véget a műsorod?

– Egykor adom át a stafétát Karen Hirdnek és az ő Ebédszünet Fiúknak nevű csapatának.

– Jól van. Miután végeztél, nem lenne kedved elkísérni egy partira?

Második fejezet

Marlow-tól keletre a Temze körülölel egy kis szigetet, aminek az egyik oldalán egy zsilip van, a másikon pedig egy habzó duzzasztógát. Az ezen túl lévő csendes vizek mentén állnak a város legpazarabb ingatlanjai.

Sir Peter Bailey háza, a White Lodge volt talán mind közül a legpompásabb: egy háromemeletes, György korabeli kúria krémszínű vakolattal, egyik oldalán füves teniszpályával, a másikon egy fehérre festett üvegházzal, ami előtt Erzsébet korabeli stílusú díszkert terült el. A folyóparton a sávokra nyírt gyepek még élesebb vonalú, még precízebbek voltak, mint amit a szomszédok fel tudtak mutatni. A kert végében volt kikötve Sir Peter hajója, egy áramvonalas, motoros jármű fényezett faborítással, amit Velencéből hozatott be.

A birtokon mindenről csak úgy áradt a gazdagság, és Suzie nem igazán tudta, hogy hová parkolja le a lepukkant kutyasétáltató furgonját, amikor megérkeztek Judithtal. Szerencséjükre egy láthatósági mellényt viselő, hamvas arcú kamasz jelezte nekik, hogy a közvetlenül a kert mellett lévő mezőre parkoljanak.

– A pokolba is – mondta Suzie, miközben kiszálltak a furgonból. – Képzeld csak el, hogy parkolófiúkat alkalmaz a partid kedvéért.

Hűvös, napsütéses januári nap volt, vattapamacsfelhők úsztak az égen, és ahogy Judith és Suzie beléptek a kertbe, körülbelül száz jól öltözött embert pillantottak meg, ahogy beszélgetnek és nevetgélnek egy kivilágított sátor körül.

– Szerintem a házam kétszer beleférne abba a sátorba – szólt Suzie. – Biztos vagy abban, hogy nem probléma, hogy magaddal hoztál?

– Persze hogy nem.

– Nem vagyok igazán alkalomhoz illően öltözve.

Suzie vaskos volt, mint egy tölgyfa, rózsás arccal és mennydörgő hanggal. Élénkvrös pufi dzsekit viselt, alatta egy kifakult, tengerkék Aertex pólót, egy kopott farmert, amire bokánál rászáradt a sár, és egy szintén viseltes túrabakancsot.

– Szerintem tökéletesen festesz – jegyezte meg Judith.

– Oké, akkor téged hibáztatlak, ha bárki panaszkodik a kinézetemre. Na, hol vannak a harapnivalók?

Amint Suzie feltette a kérdést, egy fiatal pincér lépett oda hozzájuk egy tálca pezsgővel. Judithtal mindketten elvettek egy-egy poharat, vagyis Suzie elvett egy másodikat is.

– A barátomnak lesz – mondta a pincérnek, és egy képzeletbeli barát irányába biccentett valamivel távolabb.

– Ez igazán elragadó – jelentette ki Judith a pezsgőjét kortyolgatva és befogadva a látványt.

– Tényleg az – felelte Suzie, és felhajtotta az első pohár pezsgőjét. – A pokolba is, a buborék felment az orromba.

Nem tudom, miért isszák ezt az emberek. Na és hol van ez a Sir Peter, aki meghívott?

– Nem látom őt. De fel fogod ismerni. Úgy néz ki, mint egy vezérőrnagy, csupa bajusz, és vakkantva beszél.

– Judith! – szólalt meg egy elragadtatott hang, majd egy leheletnyit óvatosabban hozzátette: – Suzie?

Becks Starling suhant oda hozzájuk, és Judith úgy gondolta, nála elragadóbbat már nem fog látni aznap. Becks mindig ragyogóan festett a tökéletes szőke hajával és manikűrözött körmeivel, de Judith barátnője ma határozottan majd kicsattant az egészségtől. Elegáns, krémszínű, nyakpántos ruhát viselt, a vállát egy kék kasmírboleró fedte. És Judith tekintetét egyből odavonzotta a vadonatúj zafír-gyűrűnek tűnő ékszer az ujján. Ha valódi, drága darab.

– Gyönyörű vagy – mondta Judith.

– Úgy gondolod? – kérdezte Becks elpirulva. – Tényleg?

– Mindig szép vagy, de ma kifejezetten csinos vagy.

Becks azonnal kínosan érezte magát, és azt tette, amit máskor is, amikor megdicsérték: elnézést kért.

– Ne haragudj a korábbi telefonbeszélgetésünk miatt – szabadkozott. – Annyira elvonták a figyelmemet a gyerekek a rohángálásukkal, és Colin is úton volt. És készülődniöm kellett a partira. Miért hívtál?

– Csak hogy meghívjalak ide – válaszolta Judith. – Úgy-hogy nem történt semmi. Hiszen már itt vagy.

– Colin kísérorjeként jöttem. Holnap ő adja össze a menyasszonyt és a vőlegényt. Ott van. – Becks a férjére mutatott, aki a sátor közelében állt.

Szokás szerint Colin fekete öltönyt viselt fehér gallérral, viszont nem szokványos módon egy nővel beszélgetett,

aki teljes egészében aranystrasszos, testhezálló ruhát viselt. Minden idoma csillogott a verőfényes napsütésben.

Mind hallották, ahogy Colin felnevet, és a három bárány ilyen távolságról is kihallotta belőle a kétségbeesett hízelkedést.

Becks összevonta a szemöldökét.

– Hajaj! – mondta Suzie. – Garnélatempura három óránál.

Suzie az idevezető úton elmagyarázta Judithnak, hogy a megfelelő számú falatka elfogyasztása egy partin legalább kétemberes feladat. Az egyik embernek arccal a forgatag felé kell fordulnia, amit Judith feladatának gondolt, míg a csapat másik tagjának szinte háttal kell állnia az előbbinek, hogy egész biztos el tudjon csípni minden pincért, aki kilép a konyhából. Sir Peter partiján a vendéglátósoknak volt egy kisebb sátra, amiben a konyha és a tálalórész kapott helyet, így Suzie megérkezésük óta arrafelé nézett.

Miközben elhaladt mellettük egy pincér, úton a főszátor felé, Suzie lekapott két jókora garnélatempurát a tálcáról.

– Kösz! – szólt oda a pincérnek, miközben az folytatta útját.

– Nem tudtam, hogy ismeritek a Bailey családot – jegyezte meg Becks.

– Nem is – felelte Suzie, miközben egy forró garnélát forgatott a szájában.

– Ahogy én sem – mondta Judith, majd elmagyarázta, hogy csak azért jött el, mert olyan furcsa beszélgetése volt Sir Peterrel aznap délelőtt.

– Csak nem gondolod, hogy valakit meg fognak gyilkolni? – kérdezte Becks megrökönyödve.

– Persze hogy nem. De az, hogy gyilkosságot emlegettem, határozottan megijesztette. Valami készül, hidd el! Jut eszembe, láttad Sir Petert valahol?

– Tudod, fura – mondta Becks. – Most, hogy így mondd, nem láttam őt azóta, hogy ideértem.

– Mi van, ha valaki megölte? – vetette fel Suzie izgatottan köpködve a panírt, majd két másodperc múlva rátért a második garnélára. – Bocsánat! – tette hozzá, ami hiba volt, mert így csak még több garnéla repült ki a szájából, ezúttal Becks krémszínű ruhájára.

– Suzie! – kiáltott fel Becks, és elszörnyedve hátrébb lépett.

– Bocsánat! – Suzie a kezével törölgetni kezdte Becks ruháját, még nagyobb zsírfoltot hagyva az anyagon. – Ó, istenem, csak rontottam a helyzeten!

– Kérlek, hagyj abba! – szólt rá Becks, és bosszúsan nézett a barátjára. – Ez egy drága ruha.

– Nagyon sajnálom, a garnéla kicsit zsíros volt. Jobb lesz, ha kitisztíttatod – tette hozzá Suzie az elkent zsírfoltra mutatva, mintha valami bölcs tanácsot adna.

Ekkor mind motorzúgásra lettek figyelmesek: egy ütött-kopott, fekete szövettető Triumf sportkocsi fordult be a felhajtóra, a kipufogója csak úgy pöfékelt. Leparkolt a ház mellett, és egy sárgásbarna szövtnadrágot, lila, virágmintás inget és tweedzakót viselő férfi szállt ki a vezetőülésből, és beletúrt hosszú, sötét hajába.

Még ilyen távolról is meg lehetett állapítani, hogy a férfi nagyon jóképű.

– Helló, helló – szólalt meg Suzie. – Tetszik az új vendégünk kinézete. Mit gondoltok, ki lehet?